

16.9.89
תלימוד
על הרשא באגף הפתוח,
במקום הסגור, שבת, וינפס או וינפס
כל אחד והרת" של.
מה שבטוח שמה-שורות" האלה ארוויח
הרבה יותר מאשר מהשורות שאיפיינו אותי

מר לשוטר המתחיל: "זה של הילדה."
הגיע הבוקר. פתאום אני חושב על האבא
הקשיש שלי ועל הבלוף שהוא צריך לבלוע,
למה הבן שלו כבר לא בא אליו שבוע.
פתאום אני רואה את ההבעה של השכנה
שגרה ממול, שתמיד שאלה "במה אתה עו"
כרז" אני רואה אותה כדמיין ואומרת לבעלה:

אני מסתובב בתא וכל רגע מביט בשעון,
מחכה לעורכיהרין. אני מתכנן להם את היום
כדימיון שלי — עד 14.00 הם בבית-מישפט,
חצי שעה נסיעה, בערך ב-15.00 הם אצלי.
נרמה לך שהעולם בחוץ עומד מלכת, וכולם
עוסקים רק בכך. אולי עומד להתרחש איזה נס
ויברר שהכל טעות. שטויות, רק על שטויות

בבית. אני מנשק אותו, כאילו שהעניק לי
עכשיו את האוסקר. אבל אני חושב שלא
הייתי רחוק מההרגשה הזאת.
"היא אמרה משהו היא מטרה משהו" אני
נוכר שנהיית פתאום ילדוטי כזה, "ספר, ספר
לי, מילה במילה."
היא מוסרת לך ים אהבה, היא תחכה לך כל

איך סיירת-שקד

עד עכשיו, ההן הכניסו אותי רק לחובות וכושר
פו של דבר לכאן. מה שמרגיז אותי שקולות
בלבב פנימה אמרו לי שזה יהיה הסוף. סם
בהיפוך אותיות אומר: מס, וכמה זמן אפשר
להתחמק מהתשלום? בטופו של דבר אנחנו
שעושים את הסם לעיסוקנו, חיים על זמן מר-
שאל.

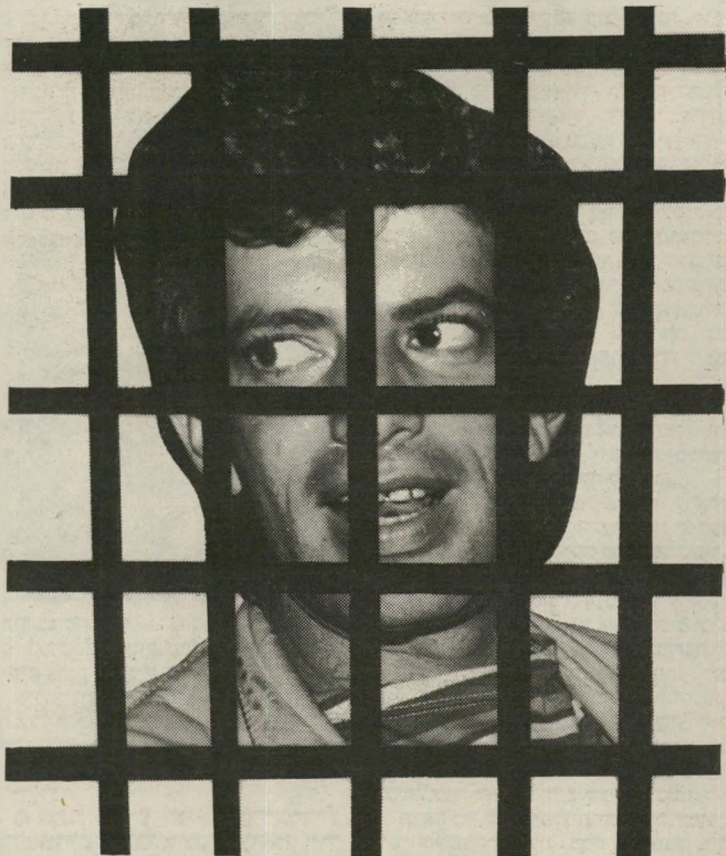
כבר שבועיים רצופים שאני עוקב אחרי כל
החרשות המספרות על הקרטל בקולומביה.
גאוות היחידה, שהשתרשה אצלי מאז היות
לוחם בסיירת שקד מחייבת אותי לומר, ולא
בגאווה, סיירת שקד (אני) היתה בשדות הקר
קה בקולומביה לפני סיירת חרוב. תמיד היינו
ראשונים.

כשהקרטל עוד היה קרטלון, כשעוד לא
קם דין ודין במדיין, כבר נסעתי להתחקות
אחרי המקורות של הנביאה העכשווית —
הקוקאין.

אני קצת מתחמק מהמילה המשך יבוא. לא
כליכך בא לי לחזור עכשיו לאותו תא
במישטרת-השכונות. אם יש כבר אולי קורא
אחד, שקנה את העיתון בגללי, איתך הסלי-
הו, קצת סבלנות, אחזור לשם. אני מקבל על
זה כסף.

פופאי (המוכתר של רמלה), שישן איתי
כאן בסוויטה, שאל אותי: "כמה משלמים לך
על זה?" "200 ש"ח", ענית לו, "אולי אפשר
לסדר שישלחו ישר גרם, במקום צ'ק?"

כאן זה המטבע הכי נפוץ.
אם כבר מאשרים איטריטו את 100 הפרר
ייקטים, אולי אפשר עוד איזה פרויקטון קטן
של שיקום? כמה זה כבר יכול לעלות? בחי-
שוב מהיר, אם נפחית את עלות האדולן שחיי-
בים לחלק, לא ישאר הפרש גדול.
זהו, ביי סמנטה, אני חווה למעצר. סמ"

החיים, אם תצטרך (מפני שלא נשאר לי
הרבה, אני זקן). ועיקר המסר הוא שהיא
מאוכזבת מכל החברים. כולם דיברו. רונית
גמליאלי אפילו פינטזה ושיקרה. מחר היא
תכניס לך ביקור. עד ש-מחר" כזה מגיע. אבל
זה מחר עם תיקווה, מחר עם אור, מחר של
אושר.

שוב לילה ארוך אידקץ, איך אומרים בתל-
מונדית: אם נרדמתי דקה אני מניאק, והשעון
הולך לו בקצב הרגיל לא מוכן לדלג על
שניה.

אשתי בחוץ. ידעתי שהחקירה נגמרה או
לפחות יש להם כבר מספיק חומר. לקבור"
אותי לכמה שנים טובות. גור, ראש המחלק
הבטיח לי חמישיה מינימום.

המחר בא ואיתו סנדרה. שמעתי אותה מע-
בר לשלושה קירות לפחות, שמעתי אותה מר-
סרת את השקיות לשוטר שביזמן. שמעתי
הכל. ובאמת, כעבור כמה דקות, שמעתי את
שיקשוק המפתחות הגדולים הקרבים לדלת
שלי.

השוטר עומד בפתח עם השקית ביד ומדבר
אלי, ומהעבר השני אני שומע את הקול של
סנדרה זועק: "ג'וזה, ג'וזה..." טיפסתי על החי-
לון הקטן, כשאני מביט לתוך החדר האחורי
והתנייה של תחנת-המישטרה. לגמרי בקצה
השער של כניסת המכוניות עמדו סנדרה, רבי
עם גופר על הידיים ונופפו לי. שאגתי והפני-
תי את מבטן אלי. איני זוכר מה צעקתי, שאג-
תי. אני רק יודע שלא היתה כל משמעות
למילים. המבט שלה, התנועות שלה אמרו לי
הכל, שום גור לא יכול היה להפחיד אותי
יותר. שום עדות לא יכולה יותר לזעזע. אילו

הקדימה את סיירת-חרוב

**הפרק השני בסיפורו של ג'וזה. איך
סייר בשדות-הקוקאין עוד לפני
שיאיר קליין ידע מה זה סמים, איך
בילה בתאי-המעצר, ומה קורה עד
שמגיעים אל המנוחה בכלא תל-
מונד. מיכתבים מהכלא.**

יוסף (ג'וזה) וילך

אמרתי לך ש... ובאמת מסתבר שהרכילות,
שאסף המקומון של הרצליה מהשכנים, כולם
"נוכרו" שראו תמיד את אשתי עם ערמות של
דולארים, פאם פאטאל" כינו אותה. להר"ם.

השיר DONT WORRY, BE HAPPY
היה עוד באופנה, הייתי שר אותו.

סנדרה הכניסה לי עיתונים, ספרים, סדי-
נים, מגבות, הכל עם ריח אורגניל של הבית.
החלפתי את כל המצעים ושוב אוננתי. עם
ריח כזה אפשר אחרת?
ושוב בא "מחר" חדש, והוא כבר לא כזה
כמו אתמול. התחלתי להבין שאני בצרה. הא-
שה בחוץ, אבל אני בפנים. פתאום כמו נכנס
בי איזה שר. התחלתי לרפוק את הראש בקיר.
רצייתי שיכאב לי, רצייתי להתעסק באיזה כאב
רציני, פיסי, שישכיח את הפנימי, שהוא קשה
לאין ערוך. התחלתי לקלל את כל העולם,
את כל העדים, רק את עצמי עדיין לא
קיללתי.

דיברתי עם אלוהים בפאתוס לא-רגיל.
וילבש יוסף את כתונת הפסים, ופסים לו
לרוב ויחפון ראשו ויוזעק לאלוהיו למה נטשו
אותי כל חברי ויעז לו ויאמר כי לא חבריך היו
ולכן אקרא שמם בישראל החברים של
נאשכו..."

זה היה היום האחרון בשכונות. מחר אני
עובר לאבו-כביר.

נטה פוקס, אין חר אחד בכל הכלא כאן שהי
שויים שלה לא מרוחים על כל ארבעת הקי-
רות. "ברוך ווקף נופלים."

הלילה הראשון שנרדמתי בלי בעיות. היה
שקט במעצר בשכונות, נרמה לי אפילו
שהייתי העציר היחיד שנשאר שם. בדרך
כלל, לקראת ערב, עוברת הפוסמה בכל
תחנות-המישטרה בגושידן ואוספת אליה את
כל המצטרפים החדשים למעורדן-החברים
הכי סגור באבו-כביר.

אותי לא אוספים. אני עדיין נתון בשלבי
חקירה. שותפי לתיק, אני, נמצא כבר כאבר
כביר. פה ושם צריך איזה ערתיבועה, שעושה
שרירים, וכבר מחזיק כמה שעות בלי לפטפט.
אני מנסה לדמיין לעצמי מה קורה עם אשתי
ברגעים אלה. כל הזמן אני חושב רק עליה
כפרה.

אם אני סובל כל רגע ושניה, מה עובר על
המיסכנה הזאת, חפה מפשע.

על הילדה לא חשבתי הרבה, ידעתי שהיא
היחידה שמסתדרת. היא כשה ישנה שנת יש
ריים. ועוננו החזיר את את האוכל. בחיפוש
חשבו שיש קשר בין האבקה של אבא והאבקה
שלה, עד שבאה עינו המנוסה של ועוננו שאי